

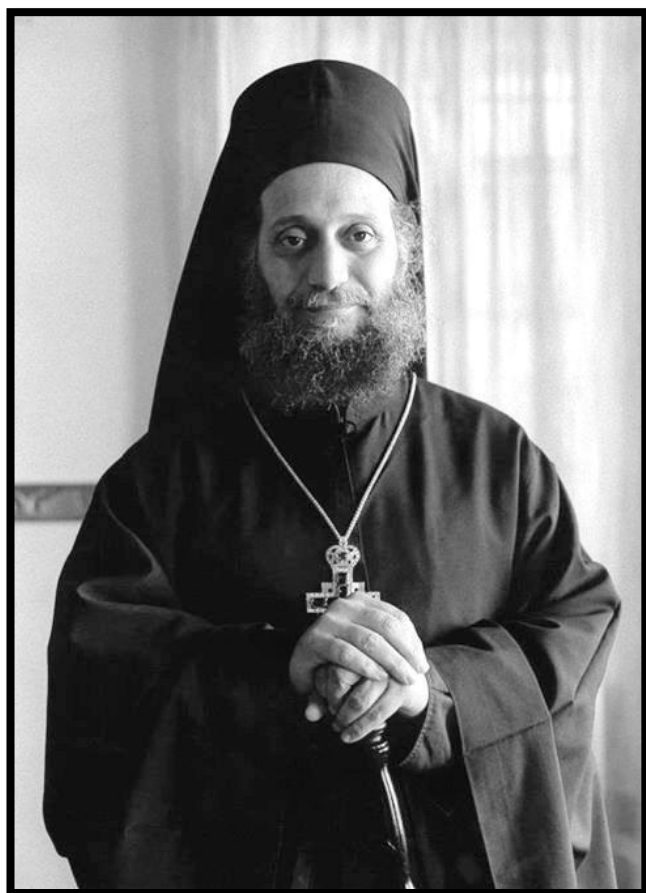

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Socotiți, drept aceea, cum să umblați cu pază, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele rele sunt.” – Efeseni 5, 15-16

Nr. 288 / 3 martie 2019

**ARHIM. EMILIANOS
SIMONOPETRITUL**

STAREȚ AL SFINTEI MĂNĂSTIRI
SIMONOS PETRAS

SFÂNTUL MUNTE ATHOS

"BATERIA" SE ÎNCARCĂ ÎN TĂCERE, LA RUGĂCIUNE, PRIN LEGĂTURA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Oricât ai fi de atent oamenii îți pun piedici. Fiecare va fi pentru tine o problemă dacă nu știi să fii liber. Îl vei osândi în timp ce, în realitate, responsabilul ești tu pentru că nu știi să te păzești. Deoarece toți ne produc numeroase greutateți în viață, întotdeauna avem nevoie de luminare. Această luminare n-o putem câștiga în legăturile noastre cu oamenii. În întâlnirile noastre ne exprimăm trăirile noastre, bucuria, pacea, luminarea, sfințenia noastră. Dar toate acestea le dobândim în tăcere, la rugăciune, prin legătura noastră cu Dumnezeu, în chilia noastră.

Nimeni nu ajunge sfânt din legăturile sale cu oamenii. Numai chinuri, necazuri, dureri poți să ai de la ceilalți, pentru care poți cere de la Dumnezeu o plată. Așadar, locul în care ne vom sfinți, ne vom lumina, ne vom umple va fi chilia

noastră. Iar locul în care ne vom goli bateria, ne vom stoarce energia, vor fi frații noștri. [...]

DE LA ISIHIE VINE DISCERNĂMÂNTUL

Discernământul desființează mândria, împotrivă-grăirea, tristețile oamenilor, piedicile care apar în viață. Le rânduiește, le restrânge și le leapădă. Discernământul, această faimoasă virtute, este așezată de Părinții Bisericii ca o coroană în scara virtuților. Dar este cu neputință să-l dobândești dacă nu îl cultivi. Trebuie să-l semeni în inima ta pentru că este o harismă duhovnicească, și nu o aprofundare psihologică sau o experiență socială. Desigur, toate pot să joace un rol, dar în realitate discernământul este o lucrare a harului dumnezeiesc. Adică e cu neputință să-l dobândești dacă nu semeni sămânța Duhului. Ca să rodească e nevoie de sămânță dumnezeiască.

Cum se cultivă? Întâi prin isihie. Într-adevăr, câți trăiesc în zarve, cu grabe, cu probleme, cu multe mișcări, cu multe interese și în multe zgomote în mod obligatoriu săvârșesc greșeli fără să-și dea seama îndată sau să recunoască faptul că au greșit. Întotdeauna dau vina pe altul deoarece iau drept cauze situațiile. Dar una este cauza și alta situația.

Prin cuvântul „isihie” înțelege liniștea în inima ta, în mintea ta, în toată ființa ta, în tot mediul tău, la muncă, o stare liniștită, calmă, pașnică.

CONVENȚIONALISMUL ÎN RELAȚIILE UMANE

Când cineva pornește de la ce-l bucură și ce-l întristează pe celălalt, atunci legătura noastră socială este sigură, ne unește. Aceste cuvinte ale avvei Isaia ne amintesc cât de necesar este convenționalismul în relațiile umane. Uneori uităm că trebuie să fim rafinați în expresia noastră exterioară și, în numele unei sincerități lăuntrice mai mari, în numele adevărului, legăturile noastre devin demonice în loc de adevărate. Nu e îngăduit să încetez cu convenționalismul pentru că nu pot să-l întristez pe fratele meu. Știu, de exemplu, că mă urăști și dacă cumva nu te poți abține și-mi arăți ceva, eu să-mi închid gura astfel încât legăturile noastre să fie ireproșabile. Aceasta nu este minciună, este dragoste și dovedește că accept să ai întâietate.

Să presupunem că te-am văzut căzând într-o greșală și te-am judecat înlăuntrul meu. Desigur că faptul de a te fi judecat este un păcat. Vii mai târziu și-mi ceri părerea despre greșala ta și-ți spun ce-am gândit. Acesta nu este

un ajutor, ci o rupere din acea clipă a legăturii noastre. Nu este sinceritate, onestitate, cinste, ci ceva plin de auto-încredere și descoperirea bucurării de rău ca să te umilesc și să iasă în evidență propria mea sfințenie. Trebuie să ți-o spun în așa fel încât să nu-ți dai seama ce-am gândit și să te rănești. Să-ți micșorez cât mai mult greșala încât să ai tăria să-ți mărturisești mărimea păcatului fie duhovnicului, fie mie.

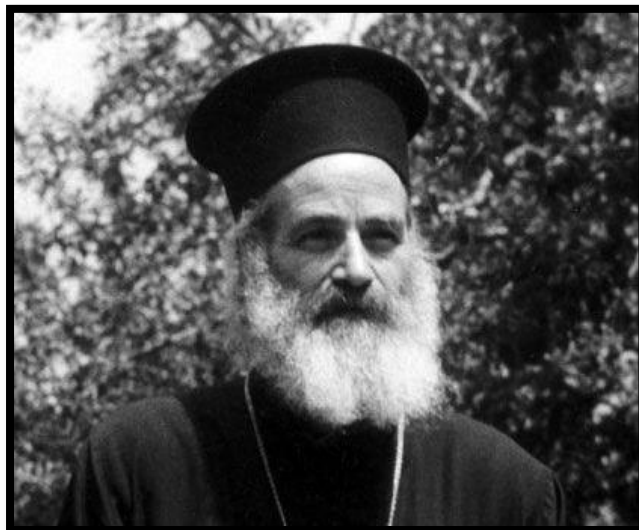
Să presupunem că vrem să citim și cineva ne propune să ieșim la o plimbare. Ca să nu-l întristăm pe aproapele este preferabil să lăsăm citirea?

Mai ales pentru problema discuțiilor și a limbii, zice avva Isaia, nu putem să abandonăm voia lui Dumnezeu pentru a nu-l întrista pe celălalt. Dacă deci nu vrei să mergi, îți exprimi mai întâi bucuria și dispoziția de a merge, dar o să-i spui: „Frate, sunt bolnav sau ocupat și mi-e greu să vin”, astfel încât să nu se întristeze. Dacă poți, desigur că e bine să mergi că și cărțile ne spun să lăsăm rugăciunea dacă fratele vine la chilie. Dacă însă vine ca să flecărească, dacă experiența te-a învățat că el neîncetat cade din cauza limbii, sigur că nu vei putea evita păcatul. În acest caz, îi vei arăta iubirea ta, dar vei refuza. Dacă se întristează, e problema lui.

Legea lui Dumnezeu nu-ți îngăduie nici multa vorbărie, nici

gândurile de necredință, sau păcatul altuia sau neînțelegerea lui cu egumenul lui. Dacă-l ascuți devii mai rău ca dracul pentru că-i dai prilej să păcătuiască mai mult. Dacă însă tu îl refuzi, altul îl refuză, se va închide în chilie, va rămâne singur și va începe să-și rânduiască viața. Prin exteriorizarea patimilor lui rămânerea în viața duhovnicească îi este cu neputință.

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetritul**, *Tâlcuiri la Filocalie*. Avva Isaia, Editura Sfântul Nectarie, 2010

ARHIMANDRITUL SERAFIM ALEXIEV

1912 - 1993

MOTORUL TAINIC AL VIRTUȚILOR NOASTRE

Suntem mândri. Când nu ni se acordă atenția pe care o așteptăm și suntem trecuți cu vederea, iar noi ne indignăm în sufletul nostru, arătăm atunci mândrie. Când însetăm să auzim ceva bun despre

vreo oarecare faptă a noastră ori de vreo oarecare însușire a noastră, iarăși suntem conduși de mândrie. [...]

Întru toate dorim să strălucim: de la toți așteptăm stimă și laudă. Mândria este un resort chiar și în viața noastră „duhovnicească”. Când ne rugăm, postim, dăm milostenie ori vorbim de Dumnezeu, noi dorim să auzim laude despre noi. Prin aceasta demonstrăm că și faptele noastre cele bune, pe care le săvârșim, sunt dintr-o mândrie, pe care poate nici nu o conștientizăm. Iar faptele bune, fără smerenie, sunt diamante false, nevrednice de Împărăția Cerurilor.

Se povestește despre un monah că postea mult și că peste puterile sale se nevoia, pe când viețuia el în mijlocul fraților din

mănăstire. Dar când s-a însingurat în pustie pentru o nevoie, chipurile mai cu osârdie, el a început să slăbească osteneala. Odată l-au cercetat câțiva monahi și, observând schimbarea lui, l-au întrebat: „De ce în mănăstire tu posteai într-atâta, iar aici ai lăsat nevoia ta?”. „Datorită faptului că acolo avea cine să mă vadă și să mă laude pentru osârdia mea, a răspuns el, însă aici nu mai are cine!”.

Nu se întâmplă oare și cu noi tot astfel? Nu sunt și pentru noi cel mai adesea mândria, setea de cinste, setea ascunsă de laudă, motorul tainic al virtuților noastre?

Sursa: **Arhimandritul Serafim Alexiev**, *Trăire duhovnicească și înșelare*, Editura Sophia

PROGRAMUL LITURGIC

Martți <i>5 martie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă <i>9 martie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>10 martie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză)
	18:00	Vecernia Iertării

Pentru versiunea digitală a buletinului și pentru a fi la curent cu modificările din program, vă puteți abona la Buletinul Online (newsletter) pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală